

VERGİ HUKUKUNDA YORUM İLE İLGİLİ KAYNAKLAR

Vergi Usul Kanunu:

Vergi Kanunlarının Uygulanması ve İspat:

Madde 3

(Değişik: 30/12/1980 - 2365/1 md.) A) Vergi kanunlarının uygulanması: Bu Kanunda kullanılan "Vergi Kanunu" tabiri işbu Kanun ile bu Kanun hükümlerine tabi vergi, resim ve harç kanunlarını ifade eder.

Vergi kanunları lafzı ve ruhu ile hüküm ifade eder. Lafzın açık olmadığı hallerde vergi kanunlarının hükümleri, konuluşundaki maksat, hükümlerin kanunun yapısındaki yeri ve diğer maddelerle olan bağlantısı gözönünde tutularak uygulanır.

B) İspat: Vergilendirmede vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti esastır.

Vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti yemin hariç her türlü delille ispatlanabilir. Şu kadar ki, vergiyi doğuran olayla ilgisi tabii ve açık bulunmayan şahit ifadesi ispatlama vasıtası olarak kullanılamaz.

İktisadi, ticari ve teknik icaplara uymayan veya olayın özelliğine göre normal ve mutad olmayan bir durumun iddia olunması halinde ispat külfeti bunu iddia eden tarafa aittir.

MILLİ GÜVENLİK KONSEYİ S. Sayısı : 84

4.1.1961 Gün ve 213 Sayılı Vergi Usul Kanununda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı ve Bütçe - Plan Komisyonu Raporu. (1/64)

VERGİ USUL KANUNUNDA YAPILAN DEĞİŞİKLİKLER İLE İLGİLİ MADDE GEREKÇELERİ

Madde 1. — Vergi Usul Kanununun 3 nci maddesinin madde başlığı ve metni değiştirilerek, (A) bendi ile vergi kanunlarının ne şekilde uygulanacağına dair esaslar vazedilmiş bulunmaktadır.

Bilindiği üzere vergi hukukuna ait konuları kapsayan, usul ve uygulamaya ilişkin hükümleri ihtiva eden Vergi Usul Kanununda, kanun maddelerinin ne yolla anlaşılması ve uygulanması gerektiği hususuna ışıktan bir yorum hükmü mevcut bulunmamaktadır.

Kanundaki bu boşluk, her ne kadar ihtilaf konusunu teşkil eden olayların çözümlenmesi sırasında, mali yargı mercilerince verilen karar ve çıkan içtihatlarla ve bazen idari mercilerin açıklamaları ile doldurulmaya çalışılmakta ise de, bugüne kadarki uygulamalarda uygun bir çözüme ulaşılabilmiş değildir.

Bu nedenle, Vergi Usul Kanunu ile ilgili olarak hazırlanan bu değişiklik tasarısında vergi kanunlarının ne şekilde yorumlanacağı ve uygulanacağını gösterir bir hükme yer verilmesi gerekli görülmüştür. Esasen Türk Hukuk alanında ve yabancı memleketlerin vergi hukukunda, yorumlamanın ne şekilde yapılacağını gösteren hükümler kanun maddelerinde açıkça gösterilmiştir.

Vergi Usul Kanununa, vergi kanunlarının ne suretle yorumlanacağı ve bunların ne şekilde uygulanacağı hususunda hüküm vazedilirken, hukuk bilminde uygulanan yorum metotları ve Batı ülkeleri vergi hukukunda yer alan yorumlarla ilgili hükümler incelenmiş ve «Bilimsel Yorumlama Metodu» nun vergi kanunlarının bünye ve mahiyetine en uygun bir metot olduğu sonucuna varılmıştır.

Nitekim Vergi Usul Hukukumuzun kaynağını teşkil eden Alman Vergi Usul Kanununun 1 ncı maddesi yorum konusunda bu metoda paralel bir hüküm sevk etmiş bulunmaktadır.

Bu nedenlerle, yorum ve uygulama konusunda «Bilimsel Yorumlama Metodu» esas alınmış ve söz konusu bentte «Vergi Kanunu» tabirinin açıklanmasından, sonra ilk olarak «vergi kanunları lafzı ve ruhu ile hüküm ifade eder» prensibine yer verilmiş daha sonra «lafzın açık olmadığı hallerde vergi kanunlarının hükümleri, konuluştaki maksat, Kanunun yapısındaki yer ve diğer maddelerle olan bağlantısı gözönünde tutularak uygulanır» hükmü getirilmiş bulunmaktadır.

Vergi Usul Hukukumuzda yenilik teşkil eden bu hükmün, vergi uygulamaları ve vergi ihtilaflarının çözülmesinde büyük bir noksanlığı gidereceği ve tatbikatta, vergi adaleti ve vergi güvenliğini sağlayıcı bir ortam yaratacağı idare ve mükelleflere büyük kolaylıklar sağlayacağı şüphesizdir.

Ayrıca bu hükmün, iyi bir vergi uygulaması için gerekli bulunan kazai içtihatları geliştireceği, idare ve vergi yargı mercilerine kanun maddelerinin uygulanmasında ışık tutacağı muhakkaktır.

Madde metninde, «vergi kanunları lafzı ve ruhu ile hüküm ifade eder.» denildiğine göre, uygulamalarda ilk olarak olaya ilişkin metin hükmü nazara alınacaktır.

Öngörülen yorum metoduna göre, olaya ilişkin kesin bir lafzın kanunda mevcut bulunmaması halinde olay için uygulanacak işlem tayin edilirken veya bir çözüm yolu aranırken, önce vergi kanununun konuda takibettiği maksat, hükümleri kanun yapısındaki yer ve diğer maddelerle bağlantısı nazara alınmak suretiyle bir sonuca varılması ve bu sonuca göre hükümlerin uygulanması derpiş olunmaktadır.

Aynı maddenin (B) bendi ile, Vergi Usul Hukukumuzda, vergiye tabi olayların tespitinde kullanılan ispatlama araçlarının esasları, diğer bir deyimle delil sistemine ilişkin genel kaideler getirilmektedir.

Bilindiği üzere, vergi kanunları, vergiye tabi konuları belirtmekte olup, bunların ne şekilde tespit edileceğini Vergi Usul Kanununa bırakmış bulunmaktadır.

Vergiye tabi olay ve konuların tespitinde, bunların sadece ortaya çıkarılması yetmemekte, aynı zamanda bu olayların gerçekliğinin ispatlanması, delilleriyle ortaya konulması gerekmektedir. Vergi adaleti ve güvenliğinin gereği de budur.

Toplum hayatında vergi şuuru ne kadar yerleşmiş olursa olsun, bir kısım mükelleflerin mümkün olduğu kadar az vergi verme gayreti içinde bulundukları ve bunu sağlamak için de vergiye tabi gelir ve işlemlerini, kanunların açık ve müsamahalı bulunduğu imkânlardan faydalanmak veya kanunları hiçe saymak suretiyle gizledikleri ve vergiye tabi değilmiş gibi gösterdikleri bir gerçektir.

Vergiciliğe düşen görev ise, gizlenen gelir ve işlemleri ortaya çıkarmak bunların gerçekliğini ispat etmek suretiyle gerekli verginin tahsilini temin etmektir.

Vergi usul hukukumuzda ispatlama, genellikle maddi ve biçimsel delil anlayışına dayandırıldığı cihetle, vergiyi doğuran olayların gerçek yönünü tespit gerektiği şekilde yapılamamakta ve bunun sonucu olarak vergi kanunlarında belli edilen konuların kavranmasında idare ve yargı mercileri büyük güçlüklerle karşılaşmaktadır.

Oysa ki, zamanımız vergiciliğinde ispatlama, her türlü delilin serbestçe kullanılması ve ekonomik gerek- lere göre değerlendirilmesi suretiyle yapılmaktadır.

Gerçekten, vergi matrahının ve vergiye tabi olayların tespiti ve ispatlanması, bu olaylara ilişkin her türlü delilin serbestçe kullanılması ile mümkün olabilmektedir.

Nitekim Batı ülkeleri vergiciliğin bu gereklerine uyarak uzun süreden beri vergi alanında serbest delil sis- temini uygulamaya başlamış bulunmaktadır.

Bu itibarla, maddi ve biçimsel delil sisteminin uygulanması sonucu olarak vergi kanunlarının uygulanma- sında, vergi güvenliği ve vergi adaleti yönünden ortaya çıkan mahzurları gidermek amacıyla vergi usul huku- kumuza serbest delil sisteminin getirilmesi öngörülmüş bulunmaktadır.

Bu amaca uygun olarak maddenin ilk fıkrası, vergilendirmede vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin iş- lemlerin gerçek mahiyeti ve oluş şeklinin esas alınacağı ilkesini açıklamaktadır.

Bu hüküm, uygulama yönünden herhangi bir yenilik getirmemekle beraber, vergi uygulamalarında her şey- den önce olayın, gösterildiği şekilde değil gerçek yönüyle ele alınması ve buna göre işlem yapılması gerektiğini belirtmektedir.

İkinci fıkra ise vergiyi doğuran olay ve işlemlerin gerçek mahiyetinin her türlü delille ispatlanabileceğini belirtmek suretiyle, şimdiye kadar alışılmış olduğu üzere ispatlamanın sadece defter ve belge gibi maddi ve biçimsel delillerle değil, her türlü delil ile tespit edilebileceğini öngörmektedir.

Bu hükme göre vergiye tabi olay ve işlemlerin defter, kayıt ve belge gibi maddi delillerle ispat olunabileceği gibi bu olay ve işlemler bunlar dışında kalan her türlü ispatlama araçlarıyla da tespit edilebilecektir.

Ancak, defter, kayıt ve belge gibi maddi deliller yardımıyla tespit olunan farklara ait verginin ikmalen tarh, bunlar dışında kalan delillerle gerçekliği ispatlanan matrah farklarına ait verginin resen tarh yolu ile tamamlanması gerekmektedir.

İkinci fıkranın diğer hükmü, şahit beyanının ispatlama konusunda kısıtlı olarak kullanılmasını öngörmektedir.

Söyle ki, şahit beyanının ispatlama aracı olarak kullanılabilmesi için vergiyi doğuran olay ile doğrudan doğruya ilgili bulunması ve bu ilginin açık ve tabii olarak görülmesi gerekmektedir.

Son fıkra hükmü ise, vergi tarhiyatında ve yapılan tarhiyata karşı idare ve yargı mercilerinde savunmada, ispat külfetinin hangi tarafa ait olduğunu belirtmektedir.

Bilindiği üzere diğer bütün hukuk dallarında olduğu gibi, ispat külfetinin hangi tarafa ait bulunduğunun tespiti önemli bir konu olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu itibarla delil sistemi tanzim edilirken ispat külfetinin hangi tarafa, diğer bir deyimle idare veya mükellefe mi ait olduğunun tespit edilmesi gerekli olmuştur.

Genel hukukta esas kaide, taraflardan herbirinin iddiasını ispatlaması şeklinde olmakla beraber, bu kaide pratik bakımdan meseleye bir hal tarzı getirmemekte bundan dolayı, «ispat külfetinin işin esasına göre normal olmayan hususu iddia eden taraf bunu ispatlamak zorundadır» kaidesi uygulanmaktadır.

İspat külfetine ilişkin son fıkra hükmü genel hukukun ispat külfeti konusundaki bu kaidesi esas alınmak ve bu prensip vergi tatbikatının icaplarına uydurulmak suretiyle düzenlenmiş bulunmaktadır.

Fıkra hükmüne göre, ekonomik, teknik ve ticari icaplara uymaya ve olayın özelliğine göre normal ve mutad olmayan bir durumu iddia eden taraf bu iddiasını ispat etmeye mecbur bulunmaktadır.

Örneğin, genel hukukun kabul ettiği mukni ve muteber deliller üzerinden, iktisadi, teknik ve ticari icaplara uygun olarak yapılan bir tarhiyata karşı mükellefin bu normal ve mutad durumun aksini iddia etmek suretiyle dava açması halinde, ispat külfetinin mükellefe ait olması, diğer bir deyimle mükellefin bu iddiasını ispat etmesi icabetmektedir.

Madde 2. — Aynı kanunun 5 nci maddesinde yapılan değişiklik ile mükelleflerin vergi dairelerine bildirdikleri matrahlar ve vergiler ilân konusu yapılmaktadır. Buna ek olarak işyeri ve işletmelerinde söz konusu bilgileri ihtiva eden levhaların duvarlara asılması zorunluluğu getirilmektedir. Yapılan değişiklik ile yurttaşlar arasında ortak bir vergi ödeme şuuru yaratılması ve verginin alınmasında kamuoyu baskı ve desteğinden yararlanılması amaçlanmaktadır.

Madde 3. — Vergi Usul Kanununun yürürlükteki 29 ncu maddesinde, ikmalen vergi tarhı, bir vergi tarh edildikten sonra bu vergiye müteallik ortaya çıkan ve maddi delil veya kanuni ölçülere dayanılarak miktarı tespit olunan bir matrah veya matrah farkı üzerinden vergi tarholunmasıdır, şeklinde tarif edilmektedir.

Bu tariftan anlaşılacağı üzere ikmalen vergi tarhında matrah veya matrah farkının kesinlikle ve matematik bir açıklıkla tespiti icabetmektedir. Tarifte yer alan «kanuni ölçü» deyimini, istenilen kesinliği ifade etmekle

beraber, «maddi delil» deyiminin sarih bir anlam taşımadığı ve bazı hallerde matematik bir tespite imkân vermediği ve bu yüzden de uygulamalarda ne gibi delillerin maddi delil teşkil ettiği tereddütlere yol açmaktadır.

Nitekim Batı ülkeleri vergi hukukunda, ileride daha detaylı açıklanacağı üzere, esas itibariyle serbest delil sistemi kabul edilmekle beraber, ikmalen vergi tarhının mahiyeti icabı, bu tarhiyat şeklinde kanuni delil sistemi benimsenmiş ve istinat edilecek deliller kanunlarda tadat edilmiştir.

Gerçekten ülkemiz vergi içtihatları da aynı yönde gelişme göstermiş olup, meri maddede «maddi delil» olarak ifade edilen ispatlama araçlarından defter, kayıt ve belgelerin anlaşılması gerektiği malî kaza mercilerince kabul edilmiştir.

Bu itibarla ikmalen tarhiyata, bu tarhiyatın haiz olduğu kesinliğin verilmesini temin bakımından, metinden, «maddi delil» deyiminin çıkarılarak bu deyim yerüne maddi delilden kastedilen, «defter, kayıt ve belge» nin konulması cihetine gidilmiştir.

Bu şekilde, bir taraftan delil müessesesinin vergi hukukumuzda geliştirmesi sağlanmış ve ayrıca uygulamalardaki tereddütler ortadan kaldırılmış olacaktır.

Bütçe - Plan Komisyonu Raporu

TC

Milli Güvenlik Konseyi

Bütçe - Plan Komisyonu

Esas No. : 1/64

Karar No. : 21

25 Aralık 1980

Tasarının çerçeve 1 nci maddesi ile değişik 3 ncü maddede, vergi sistemimize yeni bir esas getirilmektedir. Bugüne kadar vergi ihtilaflarında, maddi delil esası mevcutken, bu değişiklik ile vergi kanunlarının yalnız lafzı ile değil ruhu ile de meri olduğu esası da getirilmektedir.

Bir vergi ihtilaflarında, maddi deliller yanında ekonomik delile de bakılacak, yorum yapılabilecektir.

(B) bendi ile de ispat mükellefiyeti, kazancı yapan kimseye ait olmuş oluyor. Ayrıca, şahit ifadesi vergi olayı ile ilgili değilse dikkate alınmıyor. Günün koşullarına uygun görülen bu değişiklikle maddenin aynen kabulü;

BİRİNCİ OTURUM

Açılış Saati : 16.07

BAŞKAN : Orgeneral Kenan EVREN (Devlet Başkanı, Genelkurmay ve Milli Güvenlik Konseyi Başkanı)

ÜYELER : Orgeneral Nurettin ERSİN (K. K. K. ve Milli Güvenlik Konseyi Üyesi)

Orgeneral Tahsin ŞAHİNKAYA (Hv. K. K. ve Milli Güvenlik Konseyi Üyesi)

Oramiral Nejat TÜMER (Dz. K. K. ve Milli Güvenlik Konseyi Üyesi)

Orgeneral Sedat CELASUN (J. Gn. K. ve Milli Güvenlik Konseyi Üyesi)

BAŞKAN — Milli Güvenlik Konseyinin 28 nci Birleşimini açıyorum.

II. — KANUN TASARI VE TEKLİFLERİ

1. — 4.1.1961 gün ve 213 sayılı Vergi Usul Kanununda değişiklik yapılmasına ilişkin Kanun tasarısı ve Bütçe - Plan Komisyonu Raporu. (1/64) (S. Sayısı : 84) (1)

BAŞKAN — Gündemimize göre, 4.1.1961 Gün ve 213 Sayılı Vergi Usul Kanununda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısını görüşeceğiz.

Bu konudaki Bütçe - Plan Komisyonu Raporu 84 sıra sayısı ile basılıp dağıtılmıştır.

Bütçe - Plan Komisyonu Sözcüsü ve Bakanlık temsilcileri yerlerini aldılar.

Şimdi tasarının tümü üzerinde görüşme açıyorum.

(1) 84 S. Sayılı basmayazı tutanağa eklidir.

Söz almak isteyen var mı?.. Yok.

Tümü üzerindeki görüşmeler tamamlanmıştır.

Maddelere geçilmesini oylarınıza sunacağım : Kabul edenler... Etmeyenler... Kabul edilmiştir.

1 nci maddeyi okutuyorum :

4.1.1961 Gün ve 213 Sayılı Vergi Usul Kanununda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı

MADDE 1. — 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 3 ncü maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

Vergi Kanunlarının Uygulanması ve İspat :

Madde 3. — A) Vergi kanunlarının uygulanması : Bu Kanunda kullanılan «Vergi Kanunu» tabiri işbu Kanun ile bu Kanun hükümlerine tabi vergi, resim ve harç kanunlarını ifade eder.

Vergi kanunları lafzı ve ruhu ile hüküm ifade eder. Lafzın açık olmadığı hallerde vergi kanunlarının hükümleri, konuluşundaki maksat, kanunun yapısındaki yeri ve diğer maddelerle olan bağlantısı gözönünde tutularak uygulanır.

B) İspat : Vergilendirmede vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti esastır.

Vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti yemin hariç her türlü delille ispatlanabilir. Şu kadar ki, vergiyi doğuran olayla ilgisi tabii ve açık bulunmayan şahit ifadesi ispatlama vasıtası olarak kullanılamaz.

İktisadi, ticari ve teknik icaplara uymayan veya olayın özelliğine göre normal ve mutad olmayan bir durumun iddia olunması halinde ispat külfeti bunu iddia eden tarafa aittir.

BAŞKAN — Efendim, ben 1 nci madde üzerinde Komisyon Sözcüsü arkadaşımızın izahatta bulunmasını rica edeceğim. Bu, «ispat keyfiyeti» biraz mühim. İspatı kim yapacak, neden karşı taraf yapıyor? Komisyonun bunlar hakkındaki görüşleri nedir?

Buyurun efendim.

EMEKLİ AMİRAL HÜSNÜ KÜÇÜKAHMET (Bütçe - Plan Komisyonu Başkanı) — Sayın Başkanım, madde, aşağı yukarı yapılan değişikliklerin bir anamaddesini teşkil etmektedir ve bundan sonra yapılacak değişiklikler de genellikle bu maddeden kaynaklanmaktadır.

Bu nedenle, Komisyon olarak, vergi komisyonundan kişilerle, müfettişlerle konuşup, huzuruza, bütün kanunları, inandığımız en iyi şekliyle getirmeye gayret ettik, en az hata yapmaya gayret ettik; ama bunda biraz daha ileri gittik; gerçekten bu işin ilmini yapmış profesörlerle konuşmaya özellikle itina gösterdik. Bu arada iki kişi ile konuşmayı arzı ediyorduk; ancak, Sayın Profesör Bozer Türkiye'de olmadığından, Vergi Hukuku Profesörü Dr. Mualla Öncel'le konuştuk; kendilerini çağırdık, fikirlerinden istifadeye gayret ettik.

Kendileri, 1 nci madde ile getirilen, «ekonomik delil sistemi» nin Türk vergi sistemine girmekte çok geç kaldığını; bugün Almanya başta olmak üzere, vergi yasaları bakımından öncülük yapan İsviçre'nin bu sistemi senelerdir uyguladığını, buna geçmeyi çok olumlu bir adım olarak kabul ettiğini beyan ettiler.

«Vergi kanunları lafzı ve ruhu ile hüküm ifade eder» tabirinin Medeni Kanunumuzda bulunduğunu,

daha kapsamlı bir kanundaki ifadelerin, kapsamı daha dar bir kanuna alınmasında yarar gördüklerini söylediler. Aksi için endişe ettiklerini; ama kapsamı daraldıkça büyük kanundan küçük kanuna aktarma yapmanın gerektiği yerlerde uygun olacağını söylediler.

Ancak Sayın Başkanım, metindeki : «... kanunun yapısındaki yeri...» ibaresinde bir eksiklik var. Ondan evvel bir «hükümlerin» kelimesini ilave ederek, «hükümlerin kanunun yapısındaki yeri» diye açıklık getirilmesini; bazı kanunların yapısı itibariyle biraz kapalı olabileceğini; ama vergi kanunlarını, profesör olduğu halde kendisinin bile anlamakta güçlük çektiğini, mutlaka vergi kanunlarının bütün mükelleflerin anlayabileceği bir dilde yazılmasında yarar gördüklerini belirttiler; hiç değilse, değişiklikler yapıldıkça - burada fırsat kaçmışsa bile - bundan sonra daha anlaşılır ifadeler kullanılmasının iyi olacağını belirttiler.

İspat keyfiyetinde en küçük bir endişesi olmadığını, ispat keyfiyetini sadece Maliyeye vererek, efni kolunu bağlamakta, vergi tahsilatı bakımından yarar görmediklerini; Alman Vergi Kanununun 42 veya 43 nci maddesinde bundan çok daha ağır hükümler olduğunu ve bunun tabii olduğunu ifade ettiler. Bu madde hakkında mütalaaları budur,

İzniniz olursa, Komisyon olarak, hakikaten bir kelime eksikliği gördük; «kanunun yapısındaki yeri» nden evvel, bir «hükümlerin» kelimesinin konması gerekir; «hükümlerin, kanunun yapısındaki yeri olarak» maddenin kabulünü arz ederim.

BAŞKAN — «... hükümlerin, kanunun yapısındaki yeri ve diğer maddelerle olan bağlantısı gözönünde tutularak uygulanır.»

Oraya siz, bir «hükümlerin» kelimesinin ilavesini istiyorsunuz.

EMEKLİ AMİRAL HÜSNÜ KÜÇÜKAHMET (Bütçe - Plan Komisyonu Başkanı) — Evet, kütfe dersiniz Sayın Başkanım.

BAŞKAN — Efendim, 1 nci madde üzerinde söz almak isteyen var mı Sayın Konsey üyelerinden?

Buyurun Orgeneral Ersin.

ORGENERAL NURETTİN ERSİN — Şimdi, çok güzel bir inceleme yapılmış; ancak, İsviçre'de ve Almanya'da uygulanan bir sistemle mukayese edilerek, maddedeki hükümler bırakılıyor.

Acaba, Sayın Profesöre, getirilmek istenen hükmün, bizim bünyemize uygunluğu bakımından fikir-

leri soruldu mu? Bu hususta da tatmin edici bir bilgi verebildi mi? Onu arz etmek istedim.

BAŞKAN — Buyurun.

EMEKLİ AMİRAL HÜSNÜ KÜÇÜKAHMET (Bütçe - Plan Komisyonu Başkanı) — Verdi Sayın Başkanım; hatta bu konuda ekonomik delil sistemine geçmekte geç kaldığımızı ifade ettiler; bu bakımdan, bu maddenin, geç de olsa konulmasının uygun olduğunu söylediler.

ORGNERAL NURETTİN ERSİN — Bizim toplumumuzda da bunlar uygulanabilir mi?

EMEKLİ AMİRAL HÜSNÜ KÜÇÜKAHMET (Bütçe - Plan Komisyonu Başkanı) — Evet; konuştuk Sayın Paşam.

BAŞKAN — Başka söz almak isteyen var mı efendim?.. Yok.

1 nci maddeyi, Komisyon Sözcüsü arkadaşımızın önerdiği tarzda, 2 nci fıkrasının son satırındaki, «konuluşundaki maksat» tan sonra, «hükümlerin» ilave edilerek, «... hükümlerin kanunun yapısındaki yeri ve diğer maddelerle olan bağlantısı gözönünde tutularak uygulanır» şeklinde oylarınıza sunacağım.

2 nci fıkrayı düzeltilmiş şekliyle tekrar okutuyorum :

«Vergi kanunları kafi ve ruhu ile hüküm ifade eder. Lafzın açık olmadığı hallerde, vergi kanunlarının hükümleri, konuluşundaki maksat, hükümlerin kanunun yapısındaki yeri ve diğer maddelerle olan bağlantısı gözönünde tutularak uygulanır.»

BAŞKAN — Diğer okunan yerlerde bir değişiklik teklif etmiyorlar. Maddeyi bu şekliyle oylarınıza sunuyorum : Kabul edenler... Etmeyenler... Kabul edilmiştir.